

EXISTENS MINIMUM

OK BOYS

Albumet släpps den 25 februari 2009

Konstnärlig frihet? Bah. Låt oss prata rastrum istället. Låt oss prata servicesysselsättning, kantiner, vakter. Låt oss prata cell, med en tjock dörr som låses klockan åtta på kvällen och sedan förblir låst i 12 timmar. Låt oss prata 12 kvadratmeter att leva på, med en säng, en toalett, ett skrivbord, en TV, en trave böcker och inte så mycket mer. Låt oss prata ofrihet, både konstnärlig och fysisk. Låt oss prata kriminalvårdsanstalt.

Att låsa in en konstnärlig vildhjärna och fritänkare under sådana förhållanden under en månad hade kunnat vara ett spännande experiment, shit, det hade till och med kunnat vara upplägget för nästa dokusåpa i TV3. Men för Existensminimum var det ingetdera. För Existensminimum, aka Magnus Henriksson, var det bara ett frihetsberövande, och ett högst rättvist sådant dessutom.

Den som upplevt Existensminimum på scen vet att vildare än Magnus Henriksson går inte att bli. Finns det rör i taket hänger han i dem förr eller senare, utstötande gutturala ljud med mikrofonen i inkörd i truten, tills han ofelbart ramlar ner med huvudet före. Han kastar sig baklänges i scengolvet, och skulle trummorna stå i vägen får de skylla sig själva. Minst lika vilt var hans debutalbum *Last night my head tried to explode and I wrote everything down* för ett par år sedan, där kraut blandades med electronica, balalaikaorkestrar och pop som sprang i kapp med Existensminimums gamla boss Moneybrother i en så hisnande röra att landets recensenter stod villrådiga i försöken att hitta Existensminimums essens.

- Jag har fokuserat på det mörka, att energin och mina destruktiva känslor ska komma ut. När jag skadar mig själv live är det ett sätt att förstöra, bygga upp och förstöra igen i en evig cykel, och eftersom scenen är en ganska skyddad miljö kan jag bete mig så där utan alltför stora risker.

Att klä en sådan som Existensminimum i randig fångdräkt och spärra in honom, även om det bara var för en månad, borde dödat hans själ. Men istället vaknade en självmedvetenhet hos Existensminimum, och ur den kom skaparlust, lika inramad och ofri som Existensminimums tillvaro.

- Att sitta inlåst fick mig att inse att man inte behöver följa varje impuls, varken i livet eller i musiken. Vad skulle hända om man satte upp egna murar och lås för sin musik? Vad skulle hända om man slog fast några rudimentära element som skulle få ingå, ett dogma om du vill, men inget annat?

När han slapp ut drog Magnus Henriksson till sin studio i Östergötland, och där tog han sällskap av Tobias Fröberg. Efter en hel del tvekan, bör tilläggas.

- Du vet, det är klart att man har fördomar mot människor. Jag hade gjort något inhopps på Tobias Fröbergs andra album, och inbillade mig att han skulle vara en ganska jordnära person med rätt inskränkt musiksmak. Delvis stämde det, men det var å andra sidan just vad jag behövde, och allteftersom vi lärde känna varandra upptäckte vi fler och fler beröringspunkter. Som man gör.

- Jag har en väldigt komplex bild av musik, och Tobias fokuserar på bra text och bra låt. På det sättet kompletterade vi varandra perfekt, även om det var skitsvårt att släppa kontrollen. Mitt kontrollbehov är nästan sjukligt, som en fobi, och bästa sättet att konfrontera den fobin är att ta in en utomstående producent som får det absolut sista ordet.

Fick Tobias Fröberg sista ordet?

- Ja ...eller... jo, oftast.

Resultatet av regelsystem, tvång och frihetslängtan blev *Ok Boys*, ett vidunderligt vackert elektroniskt popalbum mitt i ambivalensen mellan ångestladdad underkastelse och yster frihetskamp. Den 25 februari frigges skivan.

Patrik Forshage, hösten 2008

Första singeln FUGLESANG släpptes i december på www.klicktrack.com och iTunes. Den är redan listad på Studentradions spellista.

Kontakt:

Elin Trogen

3NO

elin@3no.se

08 642 12 00

0707 365 460

www.existensminimum.com | www.novoton.se | www.3no.se

